

döbrent és megrémült; azonnal útnak indult a tömegben a Golgota felé, remélve, hogy az utolsó drágakővel még meg tudja váltani Jézus szabadságát és életét. Ahogy azonban próbált utat törni magának az emberek sűrűjében, kiáltásra lett figyelmes; katonák vonszoltak egy fiatal lányt a város felé. „Ments meg!” – zokogott a lány. „Apámmal érkeztem Perzsiából, de ő meghalt, és adósságban hagyott. Most el akarnak adni rabszolgának. Könyörgök, segíts rajtam!”

Artaban a lányra nézett, azután fel a Golgotára; előhúzta az erszé-

nyéből a gyöngyöt, és egy pillanatra szomorúan nézte. „A Megváltónak őriztettem” – mondta végül. „De úgy tűnik, méltatlan vagyok rá, hogy ajándékot adjak neki. Tessék, húgom. Váltsd meg velem a szabadságodat!”

A következő pillanatban elborult az ég, mennydörgött és villámlott, és megrázkódott a föld; sűrűn kezdett szakadni az eső, és mindenki menekült. Artaban, az ősz, öreg király, lerogyott az út szélén; a lány fölője hajolt, hogy felsegítse. A bölcs arca ragyogott; felfelé nézett valakire, akit csak ő láthatott.

„De mikor, Uram?” rebegette alig hallhatóan „Mikor etettelek? Mikor itattalak? Mikor ápoltalak? Harminchárom esztendőn át kerestelek, és sohasem láttam az arcodat...”

És a vihar közepén egy alig hallható hang válaszolt neki – talán nem is hallotta más: „Bizony mondom néked, amit a szenvedőkért tetted, azt értem tetted. Ez volt a te ajándékod nekem.”

Artaban pedig elmosolyodott, és lehunyta a szemeit.

Henry van Dyke

Forrás: Koinónia, 2016/12

Karácsonyi meglepetés

Nem tudta felfogni a boldogságát. Valóban apává lett. Minden karácsonyi díszbe öltözött kirakattában a saját sugárzó arcát látta meg. Szívesen szaltót ugrott volna a vásárlók hullámzó tömegében. Mindezekelőtt a legcsodálatosabb virágcsokorra volt szüksége, felesége számára.

Amikor megérkezett a kórházba, már ott találta a szüleit, meg apósát és anyósát, amint az új földlakó fölé hajoltak, és a részletekben elmélyülve, a családi hasonlóságokat kutatták. „Az orra az apjéé” – ezzel fogadták. Stefan úgy találta, hogy a szaglószerve az egyetlen, amely nem méltó az öröklésre. De amikor megpillantotta ezt a kis csodát, minden fontolgatás lehullott róla. Az ő fia volt – és ő majd megmutatja neki a világot, be akarja avatni a természet és a világegyetem titkaiba. Futni is fog vele, meg üszni és siel-

ni. Ah, csodálatos lesz az élet. De elsőként ajándéokra volt szüksége az ivadéka számára. És itt kezdődtek a problémák. Egy kisvasút, egy focilabda? Vagy inkább egy szánkó, így télen... Elhatározta, hogy elmegy az egyik óriási játéküzletbe. Biztosan talál valamit, ami illik a fiához.

Felnőtt-és gyermekhangok pokoli lármája fogadta. Magabiztosan követte elhatározását, és sorra szemügyre vette a polcokat. Több mint egy óra múltán kimerülten támaszkodott neki az egyik oszlopnak. Minden volt, valóban minden, de semmi sem, ami örömet szerezhetne az ő kicsi fiának. Talán nem a polcokat kellene nézegetnie, hanem a gyerekeket és azok kívánságait.

Ismét erőre kapva, éppen el akart indulni, amikor egy körülbelül hároméves kisfiú nyomában lépegető, egyszerűen öltözött asszony haladt el mellette. A fiúcska kétségbeesetten rángatta anyja kiskabátját. „Kérlek”, mondta újból és újból. Az asszony megfordult, és azt felelte: „Nem megy, túl drága. Meleg téli cipőre van szükséged, az sokkal fontosabb.” „De karácsony van, és születésnapom is van”, siránkozott a fiú. „Tudom, kincsem!” Jóságosan átfogta a vállát: „Gyere, menjünk!” „Csak még egyszer hadd érintsem meg!”, könyörgött a kicsi. Az asszony sóhajtott. „De ígérd meg, hogy épp csak megfogod!”

A fiú bólintott, és villámgyorsan eltűnt a következő sarkon. Stefan megigézve

követe őket. A kis törpe ott állt a folyosó közepén, és egy csodaszép, óriási nagy mackót szorongatott a karjaiban. Arcát beletemette a puha szőrmébe, és egyáltalán nem akart már előbukkanni. „Úgy, jól van, most haza kell mennünk” – szólt az asszony.

Stefan megfigyelte a jelenetet, és észrevette, hogy csak ez az egy óriási mackó van ott. Amikor a kisfiú lassan visszatette a mackót a polcra, Stefan levette. „Ez szép, megveszem. Tegnap született meg a kifiziam, nagyon fog örülni neki.”

Az asszonyhoz fordult, és megkérdezte: „Meg tudná mondani nekem, hogyan jutok el a leggyorsabban a pénztárhoz?” Az asszony erőt vett magán: „Épp oda akartunk menni, hogy kifizessük a kirakós játékot. Itt egyenesen.”

Az anya és fia számára is úgy tűnt, hogy a végtelenségig húzódik a várakozás a pénztárnál. Stefan kifizette a mackót, várt még egy kicsit az asszonyra, aztán a könnyeitől nem is látó kisfiú kezébe nyomta az óriásmackót.

„Ezt nem fogadhatjuk el”, dadogta az asszony. „De elfogadhatják, mert az én kifiziam karácsonyi ajándéka. Majd ha nagyobb lesz, elmesélem neki a történetet, és ő meg fogja érteni, hogy az első karácsonyi ünnepén nagyon boldoggá tett egy gyereket.”

Az asszony nyelt egyet, bólintott, és azt mondta: „Nagyon köszönöm! Isten óvja mindnyájukat!”

Ursula Berg

Forrás: Betendes Gottes Volk, 2018/4

